

Renate

DORRESTEIN

Ik zou op mijn gemak een rare oude heks kunnen worden, met veel plezier zelfs

APPETIJTELIJK Laatst moest ik tamelijk ver van huis ergens op een bijeenkomst zijn. Er liepen hoofdzakelijk mensen rond die een jaartje of twintig, dertig jonger waren dan ik en iedereen zag er hartstikke leuk uit. Door die aanblik moest ik denken aan mezelf op die leeftijd. Wat was het toch gek en ook zonde dat ik er niet meer van had genoten toen ik op mijn sprankelendst en appetijtelijkst was geweest. Dat zeggen mijn vriendinnen ook vaak. Wat waren we mooi en wat hadden we het zelf niet in de gaten. We zeurden alleen maar over wat er niet volmaakt aan ons was. Toegegeven, dat was best het een en ander, maar mooier dan toen zou het in ieder geval nooit meer worden. Waarom waren we zo onzeker? En bij die gedachte voelde ik, misschien wel voor het eerst, hoe fantastisch het ouder worden voor mijn zelfvertrouwen is gebleken. Al mis ik mijn taille nog dagelijks. En niet te vergeten mijn haar. O wee, hoeveel dunner kan mijn haar nog worden voordat het doorschijnend is (op mijn hoofd althans, overal elders tiert het welig)? Maar toch lijd ik daar nu veel minder onder dan ik ooit leed onder een pukkeltje, te dunne benen of tenen die niet ideaal waren voor sandalen. De volgende stap is

misschien wel dat ik zóveel lak aan alles krijg dat ik excentrieke kleren ga dragen en zonder gewetenswroeging botte dingen tegen mensen durf te zeggen als ik daar toevallig zin in heb. Ik zou op mijn gemak een rare oude heks kunnen worden, met veel plezier zelfs. Voorbij is de tijd dat ik het anderen met mijn voorkomen of met mijn gedrag per se naar de zin zou moeten maken. Nou ja, dat stond ik dus allemaal zelfvoldaan te bedenken op die bijeenkomst ver van huis, waar ik die avond moest zijn. En ik was nog bezig mezelf te feliciteren met mijn meesterlijke beheersing van mijn nieuwe levensfase toen me alweer een gedachte inviel. Wanneer ik vroeger op een bijeenkomst zo ver van huis was geweest, had ik weleens wat met mijn wimpers om me heen geknipperd, belust op een avontuurtje. Allemachtig, hoe lang geleden was dat wel niet? Toen ik nog geen vaste partner had, dus al decennia geleden! Stokoud voelde ik me opeens en trouwens meteen wéér heel dankbaar. Ik hoefde me in elk geval nooit meer voor een wildvreemde uit te kleden. Ik dacht: 'Jij en ik, schat, wij worden hopelijk samen oud. Ons avontuur is: allebei voor het eerst 60 zijn. Laten we ervan genieten.'

Renate Dorrestein (1954) schrijft al zolang we ons heugen en heeft daarmee van alles gewonnen, bijna gewonnen en overwonnen.

In Zin schrijft ze over het leven: de binnenkant en de buitenkant

BEELD: Hollandse Hoogte/Chantal Ariténs